

ХВИЛЯ ЗНЕВІРИ

Минає день, минає ніч
Так яюсь без пуття...
Що гарне, любе, те паде
В могилу забуття.

Лиш те жиє, лиш те жиє,
Чим від дитячих днів
Надавлено життя моє,
Чим мучивсь я й болів.

Любов единая моя,
Що нею жив я ввесь,—
Найтяжча рана се моя,
Болить іще й до днесь.

І приязнь світить так мені,
Як сонце в зимній день,
Не гріє серця, в крові лиш
Роз'ятрює огонь.

Надія в гріб на серця дні
Похована лягла,
І жаль, і привиди марні
З собою в гріб взяла.

Так, чим томився, гризся, де
Зблукався я з пуття,
Лиш те жиє, лиш те не йде
В могилу забуття.